

USOAK ETA CHANCHANGORRIYA.

Usoak bizi ziran
 ganbara batian,
 oso urgullutsuak
 chit libertadian;
 noiz nai ziran irtetzen
 nai zuten lekura,
 nai bazuten kalera
 edo tellatura;
 berak zuten esaten
 «au da bizitzia,
 eta beste choriyak
 inbiryatzia;
 gu bezelakorikan
 ez dago munduban,
 ¿norbait bizi ote da
 gu geran moduban?»

Egun batian ziran
 joan zelai batera;
 chanchangorri bat nonzan
 azaldu bertara;
 esanaz «zêr da emen
 gaurkuan gertatzen?
 zubek ere onera
 zerate etortzen?»

Eranzun zuten «gaur gu
 etorriyak gera,
 emen egun oncho bat

zelebratutzera;
 beti nai degun dena
 egiten baitegu,
 ezeren konturikan
 beñ ere ez degu;
 gu gera erregiak,
 gu, naidan guziya,
 ¿zertan itzegiten dek
 pizti itsusiya?
 jakintzak gure mende
 zeratela denak,
 eta gu geradela
 jaunik ederrenak.»
 Eranzun zien azkar
 chanchangorri arrek:
 «ni bizi naiz ederki,
 gustora, ez zubek;
 nik nai detan guziya
 egiten det beti,
 zubek kantatzen ere
 ez dezute ongi;
 nai detan lekuan lo,
 nora nai detan, joan,
 nai dedana kantatu,
 nai detan dena jan;
 zubek besteren mende
 zerate bai, bizi,

gabero joan bearra
lotara igasi;
¿eta nora lotara?
¡ganbara batera!
zuazte emendikan
zuben parajera»

Au esanik, asi zan
kantari gogotik,
bestiak azkar jira
ziran lotsaturik;
orduban esan zioten
usoak elkarri,
«arrazoi egokiyak
zizkiguk ekarri;
eztiyagu baliyo
ezertarako guk,
gure aldian ayek
libriago dituk;

kantuan ere askoz
dituk bai obiak,
ayek dizkitek, ayek
abillidadiak.»

Au esan, ta guztiyak
lotsaz beterikan,
gordeta bizi izan
ziran geroztikan.

. . . . .
. . . . .

Iruritutzen zaigu
guri ere askotan,
onenak geradela
gerok guztiyetan;
bañan eskarmentua
laister ikusten da,
gu baño aundiagua
non nai azaltzenda.

BI OLLARRAK.

Ollar bat izaten zan
baserri batian;
bera zan jaun ta jabe
olluen tartian;
beti panparroi bizi
zan denen artian,
etzuben ollarrik nai
ark aldamenian.
Egun batez nagusi
bertakuak bada,
ekarri zuben ollar

gazte bat bertara;
zarrarekin batian
bizitziagatik
bidez olluak ondo
izatiagatik.
Ikusirik gazte au
ollar zar aundi ark,
mokoka egin-zizkan
iru edo lau mark;
oso tirri aundiya
artua baiziyon,